

Дейна Л. В.

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

ФЕМІНІТИВІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВНОЇ КАРТИНИ СВІТУ: ДО ПИТАННЯ СОЦІОЛІНГВАЛЬНОЇ ДИСКУСІЇ

У пропонованій науковій статті в галузі соціо- та гендерної лінгвістики схарактеризовано феномен фемінітивів не лише як мовного, а і як соціокультурного явища. Вони перебувають на перетині динамічності мовної системи й трансформації суспільної свідомості українців та українок. Обґрунтовано, що утвердження фемінітивів є не лише наслідком впровадження в Україні Цілей сталого розвитку ООН, зокрема гендерної рівності, а й логічним продовженням історично притаманних українській мові словотвірних процесів. Доведено, що спротив фемінітивізації мовної картини світу зумовлений не лінгвальними, а ментальними чинниками, що пов'язані із застарілим патріархальним уявленням про місце жінки в українському суспільстві. Водночас проілюстровано, що відмова від уживання фемінітивів є не захистом мовної традиції чи прагненням до гендерної нейтралізації мовлення, а формами імпліцитної дискримінації, яка маргіналізує присутність жінок у певних сферах, професіях чи соціальних ролях, роблячи мовну картину світу українців та українок максимально андроцентрованою. У розвідці описано сучасні законодавчі зміни, які поступово нормалізують вживання фемінітивів в офіційно-діловому стилі, однак наголошено на тому, що без створення чіткого нормативного тезаурусу професійних назв жіночого роду фемінізація мовлення залишатиметься несистемною та суб'єктивною. Наголошено й на позитивних зрушеннях у питанні кодифікації фемінітивів, названо важливі сучасні лексикографічні праці. Умотивовано необхідність різностильового використання фемінітивів як мовних маркерів видимості жінок у соціумі, підкреслено, що їх омовлення не змінює функціонального наповнення професій, а лише відображає стать конкретної особи. Крім того, зауважено, що проблеми творення, використання, стилістичного забарвлення фемінітивної лексики мають низку внутрішньомовних дискусійних питань, вирішенням яких мають опікуватися найперше найвищі мовознавчі інституції.

Ключові слова: гендерна рівність, дискримінація, маскулінітиви, словотвір, соціолінгвістика, фемінітиви.

Постановка проблеми. Питання гендерної рівності є однією із сімнадцяти Цілей сталого розвитку ООН [8], відповідно до якої має бути забезпечене розширення прав і можливостей усіх осіб жіночої статі, позаяк саме вони зазнають повсякчасного упослідження за гендерною ознакою (усі види насилля; знецінення неоплачуваної доглядової праці; участь жінок у політичному / економічному / соціальному житті суспільства; доступ до послуг у галузі охорони сексуального і репродуктивного здоров'я та до реалізації репродуктивних прав; права на економічні ресурси та ін). Цілком логічно й закономірно, що мова як живий організм, який завжди реагує на суспільну динаміку, відбиваючи ключові зміни в усіх сферах діяльності людей, за умови функціонування активного словотвірного та/або лексичного ресурсу (до якого передусім зараховуємо фемінітиви – назви осіб жіночої статі за професією, родом заняття, посадою тощо)

віддзеркалюватиме, зокрема, і зміни в царині протидії всім видам дискримінації за статеву ознакою. Услід за Оксаною Забужко процитуємо Юрія Шевельова: «Кожна мова є чортячо небезпечний свідок історії народу, котрий ту мову вживає».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В актуальній нині парадигмі мовознавчих досліджень, що почасти взоруються на західну наукову практику помітне місце посідає всебічне дослідження фемінітивів як унікальних і специфічних лінгвальних одиниць. Їх різноаспектному вивченню присвятили розвідки Б. Ажнюк, А. Архангельська, М. Брус, М. Вінтонів, Н. Карпенко, Т. Космеда, М. Навальна, Т. Осіпова, Л. Саліонович, Л. Ставицька, М. Степаненко, О. Тараненко, О. Халіман, З. Шевченко та багато інших. Попри таку дослідницьку увагу, і досі залишається нерозв'язаною низка питань, пов'язаних із словотвірними моделями,

стилістичним маркуванням, специфікою вживання в різних сферах суспільної діяльності, ба більше, легітимністю фемінітивів в українській лексичній системі.

Постановка завдання. Мета статті – обґрунтувати необхідність і закономірність уживання фемінітивів в українській мові як лінгвального віддзеркалення суспільних змін, як засобу вербалізації гендерної рівності та видимості жінок у всіх сферах.

Виклад основного матеріалу. Варто наголосити, що фемінітиви не є новими або чужими одиницями для української лексичної системи. Їхнє формування сягає праіндоєвропейського періоду, а на сучасному етапі розвитку мови в Українському правописі маємо нарешті зафіксований (хоч і занадто примітивно сформульований) дериваційний інструментарій творення іменників жіночого роду від іменників чоловічого роду. Непорівнювано найбільшу словотвірну продуктивність у цьому аспекті виявляють суфікси, з-поміж яких орфографічний кодекс української мови в редакції 2019 року радить використовувати такі: *-к-, -иц-, -ин-, -ес-* та ін. [7, с. 39]. Однак попередні видання Українського правопису уникали цього питання, хоча для мови зокрема й суспільства загалом завжди прийнятними були гендерно корельовані власні імена (*Олександр – Олександра, Валерій – Валерія, Валентин – Валентина*), імена по батькові (*Степанович – Степанівна, Володимирович – Володимирівна*), прізвища (*Дубовий – Дубова, Котляревський – Котляревська*), назви осіб за національністю чи місцем проживання (*українець – українка, полтавець – полтавка*), окремі втрадиційнені назви посад, виду занять, статусні або рольові номінації (*мешканець – мешканка, учень – учениця, князь – княгиня, цар – цариця, учитель – учителька, герой – героїня* (у художньому творі), *удівець – удова, племінник – племінниця, родич – родичка, бог – богиня*). До того ж українська мова має чималий арсенал дериваційно, а часом і семантично неспіввідносних із макулінітивами одиниць на кшталт *мати, донька, бабуся, тітка, жінка, русалка, мавка* та ін.

Попри таку лінгвальну логічність (наявність питомих продуктивних словотвірних моделей, словотворчих засобів й унікальних лексем), і дотепер українців, незалежно від їхньої фахової чи гендерної належності та віку, бентежать, дратують та обурюють порівняно менш усталені назви посад / професій, як-от: *філологиня,*

медицина, професорка, кандидатка наук, директорка, менеджерка тощо. Проте поряд із цим нічийі уваги не привертають лексеми цього ж дериваційно-семантичного розряду на зразок *прибиральниця, домогосподарка, секретарка, акушерка, покоївка, учителька* тощо, оскільки «стереотипізований образ жінки менш привабливий та затребуваний в професійному середовищі, ніж позитивно стереотипізований образ чоловіка, а фемінітиви сприймають як применшення їх значущості» [4].

Тотальне зросійщення української мови (у XX столітті чи не найбільше) засмітило наше мовлення просторічними покручами на зразок *врачиха, продавиця, секретарша*, що, по-перше, не відповідають дериваційним закономірностям української мови, по-друге, обарвлені яскравою негативною конотацією, що призводить до загального сприймання цього класу слів як неприродних і придатних загалом лише для іронічного опису діяльності жінок.

Однак основне джерело загального суспільного невдоволення, пов'язаного із широким ужитком аналізованих лексем, – це проблема місця жінки в українському суспільстві. Саме тому питання конструювання, використання чи ігнорування фемінітивів є соціолінгвальним, а часто й спекулятивно-маніпулятивним. Слушною й промовистою в цьому аспекті є така теза: «Раніше соціально-рольові обов'язки жінки обмежувались інститутом сім'ї, що включало піклування про дітей, хатні обов'язки <...> Проте розвиток соціальних цінностей, диференціація соціальних ролей призводить до нівелювання застарілого образу жінки-берегині. Але набір стереотипних характеристик цього образу залишається. <...> Тому і для самих жінок саме маскулінні характеристики стають індикатором успішності та більшої залученості, що зумовлює вживання маскулінітивних номенів на позначення жіночої посади, професії чи діяльності» [4].

Крім лінгвального, така дискримінаційна тенденція простежувалась і на законодавчому рівні:

– лише 2017 року було скасовано наказ Міністерства охорони здоров'я, відповідно до якого жінки не мали права опановувати 450 професій, натомість нині, зокрема у зв'язку із повномасштабним вторгненням росії в Україну та загальною мобілізацією чоловіків, жінки опановують «традиційно чоловічі» професії *водолаза-сапера, заправника на АЗС, тракториста-машиніста, електрогазозварника, електромонтера, слюсаря* та багато інших, що,

на нашу думку, знімає соціолінгвістичну дискусію про «неактуальність референта»: *Серед професій, які жінки зможуть отримати, – водійка трамвая, тролейбуса, навантажувача; операторка верстатів з програмним керуванням; фрезерувальниця; електрогазозварниця, машиністка екскаватора, майстерка з монтажу та обслуговування систем відновлювальної енергетики тощо* (сайт Чернівецької ОВА); *На Полтавщині навчатимуть трактористок: перші запити зробили місцеві підприємці* («Зміст»); *Відтак в Україні набрали на навчання перших монтувальниць сонячних електростанцій. Головна вимога до кандидаток – мати технічну освіту* («ТСН»);

– лише 2018 року всі посади рядового, сержантського та старшинського складу, які нині є в ЗСУ, стали де-юре доступні для жінок (станом на вересень 2024 року у Збройних Силах України служать 68 тис. жінок, з яких 48 тис. є військовослужбовицями, а 5 тис. несуть службу в зоні бойових дій; протягом першого року роботи рекрутингових центрів на Полтавщині, до них звернулися кілька сотень жінок), але тільки 2021 року День захисника України перейменовано на День захисників та захисниць, а в грудні 2023 року Міноборони сертифікувало перший бронежилет для військовослужбовиць.

Фемінітиви та їх прийняття чи неприйняття – «це індикатор видимості жінок, залученості їх до активного соціального життя, відображення різноманітності їх соціальних ролей» [4]. Саме з цієї причини алогічними та небезпечними є твердження (навіть якщо вони належать патріархам і матріархам української мовознавчої науки) про те, що використання фемінітивних мовних одиниць є «дикістю», «викрутасами», призводить до визнання, підкреслення й посилення дискримінації жінок, ображення їх. Якщо жінка є українкою, полтавкою, мешканкою будинку, онучкою, племінницею, то чому не може бути докторкою, артилеристкою, офіцеркою, електромонтеркою? «Відсутність фемінітивів у мові не дає нам змоги побачити жінок у тій чи іншій професії» [2]. І чи не найбільшої шкоди це завдає насправді дитячій свідомості, коли через гендерний пуризм дорослих у мовній картині світу юних українок відсутні *науковиці, менеджерки, програмістки, водійки, героїнки...* А в суціль андроцентрованому українському суспільстві повсякчас дорослі жінки стикаються з необхідністю доводити, що вони не просто мають право, а можуть на високому рівні

працювати в галузі агрономії, інженерії, у науковій царині, фактично будь-де.

Із суто мовного погляду використання фемінітивів ще й дає змогу уникнути стилістичних і змістових суперечностей, як-от у заголовках медіатекстів: *У Запоріжжі дільничний офіцер поліції зі своїм чоловіком локалізували пожежу на одній із ділянок дачного кооперативу* («Новини Запоріжжя»); *Снайпер, позивний Монашка «Чоловік не хотів мене відпускати на війну. Але він мій характер знає – і розумів, що це марно»* («Цензор.НЕТ») або в художніх текстах, де несподівано забуто під час перекладу «докторка» (попри наявні «координаторка», «консультантка») здатне геть спантеличити читача, оскільки весь зміст побудований саме на жіночій статі персонажки: *Проте коли пізніше вона розмовляла з координаторкою з допомоги потерпілим щодо юридичних консультацій, їй було сказано, що сама консультантка ніколи не була жертвою і що доктор Брізон може скористатися цим досвідом та навчитися не довіряти людям так сильно й не гуляти пізно ввечері. Координаторка не дала доктору Брізон жодного шансу нагадати, що на неї напали зненацька, ззаду, посеред дня* (Анна Солтер «Хижаки»). Натомість, наприклад, у Віктора Домонтовича в «Докторі Серафікусі» спостерігаємо максимально вдале розмежування фемінітивами й маскулінітивами розповіді про осіб жіночої та чоловічої статі, що робить текст легким і простим для розуміння: *Курсистки читали графа Аморі, Вербіцьку й Брешко-Брешковського, у кращому разі – Винниченка, Андрєєва й Купріна. <...> для студентів – карти, пулька в преферанс, пиво; для курсисток – флірт, недотепні дотепи, пісні, пікніки, кава й тістечка у Франсуа або Семадені. Державі потрібні були урядовці. Студенти готувалися стати урядовцями.*

Для омовлення жіночої статі можна використовувати й слова-регулятиви пані, жінка, шановна, високоповажна та ін. Та й тут мовці часом вдаються до лінгвальної непослідовності, одночасно використовуючи й слова-регулятиви, і фемінітиви, що призводить до плеоназму й може створювати вербальний шум у повідомленні: *Жінки-керівниці переважають на підприємствах споживчої кооперації* («Бізнес. Цензор»); *Жінка-військова збила ворожу ракету з ПЗРК «Ігла»: «Наташа, попала!»* («Цензор. Нет»).

Треба зауважити, що фемінітиви виявляють нормативну спроможність функціонувати у відповідних парах форм множини: *українці – українки, школярі – школярки, князі – княгині* тощо. Ця морфологічна властивість описуваних мовних одиниць є одним із суперечливих моментів, які справді потребують раціонального наукового діалогу та ухвалених лінгвістичних рекомендацій для усіх мовців. З одного боку, не викликає сумнівів, що невмотивоване використання в одному контексті множинних форм, утворених від обох родів, на кшталт *учні й учениці, студенти й студентки, журналісти й журналістки* часом може обтяжувати мовні конструкції, роблячи їх важчими для сприйняття, оскільки сучасний комунікативний простір (особливо в усному форматі) тяжіє до максимальної лаконічності й простоти. Хоча при цьому нікого не дивують звертання *Шановні пані та панове! Леді й джентльмени! Дівчата й хлопці!* Очевидно, що в цьому є соціолінгвістична суперечність. Та й спробуймо в товаристві, де буде присутній лише один чоловік серед осіб жіночої статі, звернутися до присутніх на кшталт слухачки, читачки, учениці, викладачки...

Найкомфортнішим засобом мовної економії в таких контекстах може бути гендерно нейтральний збірний іменник, іменник зі збірним значенням та інші засоби, до прикладу: *студентство, товариство, наукова спільнота, панство* тощо. Хоча безсумнівним є й той факт, що одночасне використання парних фемінних і маскулінних одиниць мусить бути не штучним, а мати на меті насамперед підкреслення видимості й важливості жінок у цих ролях, на цих посадах тощо: День захисників і захисниць України.

З другого боку, майже неможливо оминати чи проігнорувати відфемінітивну множинну форму, коли йдеться суто про жіноцтво, як-от у заголовковій статті, що присвячена саме жіночим досягненням: *Відкриття українських науковиць, які змінюють нашу країну та світ* («#ШоТам»). Безперечно, ця тема теж потребує скрупульозного фахового обговорення із формулюванням чітких рекомендацій.

Варто відзначити й позитивні зміни в імплементації фемінітивної лексики насамперед в офіційно-діловий стиль. Наказом Мінекономіки від 18.08.2020 р. № 1574 затверджено зміну № 9 до Національного класифікатора ДК 003:2010 «Класифікатор професій», відповідно до якої «за потреби користувача при внесенні запису про назву

роботи до кадрової документації окремого працівника професійні назви робіт можуть бути адаптовані для означення жіночої статі особи, яка виконує відповідні роботи» [5, с. 1].

Проте реалізація цього права потребує ретельно виписаного тезаурусу професій і посад задля уникнення юридичних колізій та недопущення використання спотворених, недолугих або насмішкуватих мовних одиниць. Лінгвістична спільнота й пересічні мовці вже давно відчують наслідки існування цієї лексикографічної й законодавчої лакуни, намагаючись самотужки в геті різних текстах дати відповіді на два основних питання: чи можна саме тут ужити фемінітив і яким він має бути? Яскравим взірцем таких поневірянь є, наприклад, пошуки відповідників жіночого роду до *посла, академіка чи міністра: посолка, послиня, посолчиня; академкіня, академїня, академіця, академічка, академікіня, академчіня; міністерка, міністриня, міністреса* [3].

До того ж сама зміна № 9 до національного класифікатора не просто не дає відповіді на фемінітивний запит, а й уводить в оману хибами в поданих ілюстраціях: «Наприклад, інженер – інженерка, верстатник широкого профілю – верстатниця широкого профілю, соціолог – соціологіня» [5, с. 1].

Одним із найважливіших кроків до нормування й кодифікації фемінітивів на сьогодні є укладання «Вебсловника жіночих назв української мови» (укл. О. Синчак, наук. ред. Г. Дидик-Меуш, наук. конс. В. Старко) [3], що «оприявнює понадстолітню історію словотвірної фемінізації в українській мові. У ньому відстежено вживання фемінітивів від кінця XIX сторіччя і дотепер, у мові материкової України та в діаспорній українській, у текстах різних стилів і в різних соціальних варіантах української мови» [3]. Проте це лексикографічне джерело лише фіксує вже наявні в різностильових текстах одиниці, їх частотність і уживаність, не стандартизуючи фемінітивний мовний арсенал, а саме цього потребують нині українська мова й мовці. До прикладу, шукаючи жіночий варіант лексеми «*декан*», у цьому онлайн-ресурсі з покликанням на інший словник «Словотворчість незалежної України. 1991–2011» знайдемо лише «*деканка*» та приклади використання в медіапросторі, натомість в інших порадниках-довідниках натрапимо на пораду уникати такої форми, оскільки *деканка* – це сорт груші. З огляду на це нам видається більш доречним фемінітивом

варіант деканеса, що вкладається в словотвірну модель *барон – баронеса, стюард – стюардеса, поет – поетеса*.

Підкреслюючи важливість зокрема й вербального оприявнення видимості жінки в суспільстві, варто процитувати гендерну експертку Маріанну Колодій, яка вкрай влучно зауважує: «Військовослужбовиці виконують ті самі професійні обов'язки, що й військовослужбовці, а вчительки, ті самі професійні обов'язки, що й учителі. Якщо жінки, які досягли успіхів у професійній, громадській чи іншій публічній роботі <...> відкидають ідею гендерної рівності, то для чого вони прагнуть влади, для чого здобували освіту? Для чого прагнуть публічності, дають інтерв'ю, замість того, щоб жити так званим природнім життям «справжньої» жінки?» [2]. Ця думка яскраво суперечить цілком полярним поглядам української дослідниці (зауважмо: не дослідника) Алли Архангельської, яка, солідаризуючись із польським науковцем Вітольдом Дорошевським, цитує таку його тезу: «Якщо жінка обіймає посаду прем'єр-міністра, то вона зобов'язана виконувати на цій посаді те, що й чоловік-міністр... По суті, вказівка на статтю міністра так само позбавлена зв'язку з його функцією, суспільно-громадською, як і колір його очей» [1, с. 5]. Проте у випадку використання фемінітивів і не йдеться про декларування нових посадових обов'язків, вони ж бо залишаються (і справді мусять залишатися) однаковими, мета фемінітивного словотвірного афікса – репрезентувати жіночу стать особи, про яку йдеться, наприклад: *племінниця* від *племінника* не відрізняється специфікою родинних зв'язків, *полтавець* і *полтавка* живуть не в різних містах тощо.

У цьому контексті варто згадати про ще одне законодавче зрушення в офіційно-діловій царині: 10 квітня 2019 року Міністерство охорони здоров'я у відповідному наказі зафіксувало зміни до Довідника кваліфікаційних характеристик професій працівників та Національного класифікатора ДК 003:2010 «Класифікатор професій». Зокрема в документі зазначено: «...слова «сестра медична» та «медична сестра» в усіх відмінках замінити словами «сестра медична / брат медичний» та «медична сестра / медичний брат» у відповідних відмінках; слова «санітарка» замінити на «санітар / санітарка» у відповідних відмінках; назву посади «сестра-господиня» замінити на «працівник з господарської діяльності закладу охорони здоров'я» у відповідних відмінках; слова «акушерка» замінити на «акушер / акушерка» у відповідних відмінках» [6]. Прикметно, що жодного суспільного резонансу ця новина не викликала, ба більше, потреба в таких (цілком логічних!) змінах була аргументована необхідністю дотримання принципів гендерної рівності. Чому ж тут не розгорнулася і досі не точиться жвава наукова дискусія про недоторканність офіційно-ділового стилю? Запитання водночас і відкрите, і риторичне.

Висновки. Фемінне й маскулінне не мають протистояти одне одному, не мають боротися ні на лінгвальному рівні, ні в суспільній площині. А відповіді на всі проблемні питання, об'єднавшись і спираючись на аргументи наукової спільноти, мусять дати найвищі мовознавчі інституції. До того ж має бути місце й здоровій науковій дискусії щодо можливостей омовлення та граматики інших гендерних ідентичностей з урахуванням природних властивостей конкретної мови та органічного, уже наявного її інструментарію.

Список літератури:

1. Архангельська А. *Femina cognita*. Українська жінка у слові й словнику. К. : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2019. 444 с.
2. Білоусенко О. Фемінізм не на часі? Які міфи про гендерну рівність поширюють українські політики й публічні люди. *Детектор медіа*. URL: <https://surl.li/uxddgu> (дата звернення: 01.06.2025).
3. Вебсловник жіночих назв української мови / Укл. Олена Синчак. Львів, 2022. URL: https://r2u.org.ua/html/femin_details.html (дата звернення: 01.06.2025).
4. Гендерна стереотипізація і дискримінація та функціонування фемінітивів в мовленні українців та українок. *Платформа Рівних Можливостей (Equal Opportunities Platform)*. URL: <https://surl.lu/sttwtt> (дата звернення: 12.02.2025).
5. Зміна № 9. ДК 003:2010 Класифікатор професій. К., 2010. URL: <https://me.gov.ua/view/ss190a8b-9cca-46ef-8ef6-45aeb861a176> (дата звернення: 13.02.2025).
6. Про внесення змін до Довідника кваліфікаційних характеристик професій працівників. Випуск 78 «Охорона здоров'я» : Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 10.04.2019, № 805. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0805282-19#Text> (дата звернення: 01.06.2025).
7. Український правопис. К. : Наукова думка, 2019. 392 с.
8. Цілі сталого розвитку. *United Nations Development Programme*. URL: <https://www.undp.org/uk/ukraine/tsili-staloho-rozvytku> (дата звернення: 12.02.2025).

**Deina L. V. FEMINIZATION OF THE UKRAINIAN LINGUISTIC WORLDVIEW:
TOWARDS THE ISSUE OF SOCIOLINGUISTIC DISCOURSE**

The proposed scientific article in the field of socio- and gender linguistics deals with characterization the phenomenon of feminitives not only as a linguistic, but also as a socio-cultural fact. These units are just at the intersection of the dynamics of the language system and the transformation of the social consciousness to both genders of Ukrainians. It is well-substantiated that the approval of feminitives is not only a consequence of the implementation of the UN Sustainable Development Goals in Ukraine, in particular gender equality, but also a logical continuation of word-formation processes historically inherent in the Ukrainian language. The study demonstrates that the resistance to the feminization of the linguistic worldview is caused not by linguistic factors, but rather in mental and ideological constructs, which are associated with the outdated patriarchal idea about women's role within Ukrainian society. At the same time, it is illustrated that the refusal of using feminitives does not represent a defense of linguistic tradition or a desire for gender neutralization of speech, but a form of implicit discrimination that marginalizes the presence of women in certain spheres, professions or social roles, making the linguistic worldview of Ukrainians as androcentric as possible. This research describes recent legislative changes that are gradually normalizing the use of feminine nouns in official business style, but emphasizes that the feminization of speech will remain unsystematic and subjective without the creation of a clear normative thesaurus of feminine professional names. Positive developments in the issue of codification of feminitives are also emphasized and significant contemporary lexicographic works are mentioned. The necessity of the multi-style usage of feminitives as linguistic markers of women's visibility in society is motivated, underlining that their mention does not change the functional content of professions, but only reflects the gender of a particular person. In addition, it is noted that the problem of creation, usage, and stylistic adaptation of feminine vocabulary raise a number of internal linguistic debates, the resolution of which should be the primary task of the highest linguistic institutions.

Key words: gender equality, discrimination, masculinitives, word formation, sociolinguistics, feminitives.